

[Borgbjerg.]

ny Øre eller Krone eller hundrede Kroner i Kapital. Nej, han tager fra nogle og giver til andre, han tager fra de mange og giver til de faa, han tager fra de daarligst stillede og giver til de bedst stillede. Men der er ikke den mindste Sikkerhed for, at de Summer, som han giver til de bedst stillede, skal blive i særlig Grad anvendt til Opsamling eller til Kapitaldannelse, ikke den mindste Sikkerhed.

Let en Rigmands Skat med 1 000 Kr., og det medfører lige saa godt, at hans Kone køber sig en Pels for de Penge! Let en Millionærs Formueskat med 4 000 Kr. — jeg nævner blot et Eksempel — det kan lige saa godt medføre, at han foretager en ekstra Udenlandsrejse og ekviperer sig i Udlandet! Netop den konservative Presse her i Landet har været uamaadelig ivrig — ikke mindst i den Tid, da der var Valutakrise adskillige Steder i andre Lande — for at arrangere samlede Udflugter til Udlandet for deres velhavende Abonnenter. Jeg tror ikke, det gavner dansk Erhvervsliv, at disse Folk faar yderligere Raad til saadanne Udenlandsrejser, hvorunder de kan ekvipere sig selv, Kone og Børn for længere Tid, til uhyre Gavn — ikke sandt? — for dansk Handel, Haandværk og Industri!

Der er ikke den mindste Sikkerhed for, at de Eftergivelser fra de 32½ Kr., som den højtærede Finansminister nævnte, og opefter til 1 000, 4 000, 10 000 Kr. skal blive anvendt til Kapitalopsamling, til Kapitaldannelse. Der vilde være langt mere Sikkerhed derfor, hvis de gik ind i Statens og Kommunernes Kasser, vel at mærke, hvis Statskassen og Kommunekasserne blev ledet fornuftigt, saadan som de bør være ledet, saadan som f. Eks. Københavns Kommune har været ledet i en Aarrække, at man lagde Vægten paa Kapitalopsamlingen, for at Kommunen, som jeg har sagt, ikke skal behøve at staa med Hatten i Haanden paa det private Laanemarked.

Som jeg har udviklet, hvis alle de Penge, der er ødslet bort, svindlet bort gennem de sidste 10 Aar ved den forfærdelige Administration, som det ærede Medlem nævnte, at dansk Industri havde været undergivet i disse 10 Aar, hvis de var gaaet ind i Samfundets Kasse, saa kunde den danske Stat i dette Øjeblik være gældfri. Det, som det ærede Medlem Hr. Holstein nu gør, er, at han vil forære 40 Mill. Kr., som han tager fra den store, brede, jævne Befolkning, til disse Mennesker, om hvem han selv har erklæret her i Gaar, at de har drevet en forfærdelig Administration af Landets

Husholdning i de sidste 10 Aar. Jeg forstaar ikke Logikken deri, jeg forstaar ikke Retfærdigheden deri.

Er de store, brede Lag da ikke i Stand til at samle Kapital, til at spare op? Jo, selvfølgelig, og jo bedre stillet de bliver, jo mere de højner deres Kaar gennem Fagorganisation, gennem Kooperation, ved kulturel Højnelse, gennem kommunal og politisk Indflydelse, des mere bliver de baade i Stand dertil og faar Lyst dertil. Det har man sagt med Rette, at Sparelysten kommer først med de første 10 eller de første 50 Kr., men saa vokser den. Det er psykologisk rigtigt.

Jeg sammenlignede netop med de gamle Tilstande, da man havde et Pjalteproletariat, fuldkommen ødelagt i Bund og Grund af Kapitalisme og Frikonkurrence — det har det ærede Medlem ved mange Lejligheder haft godt Blik for. Socialdemokratiets historiske Gerning har netop været at være med til at forvandle dette Proletariat til en nogenlunde ordentligt stillet, købedygtig, men ogsaa sparedygtig Arbejderbefolkning, og den Udvikling vil vi fortsætte.

Men for hvert Tusind eller for hver Million Kroner, man tager fra denne Befolkning gennem en uretfærdig indirekte Beskatning, des mindre bliver den i Stand til at spare, det er dog ganske klart. Fordyrer man Sukker, Kaffe, The, Sukker- og Chokoladearter — jeg kan ogsaa godt nævne Tobak — meningsløst højt, ja, saa bliver der ikke saa meget tilbage, der kan sættes i Sparekassen, det er da ganske givet.

Der er ikke mindste Sikkerhed for, at Kapitalisterne i højere Grad end den store brede Befolkning bruger, hvad de kan faa tilovers, til Kapitalopsamling, til Kapitaldannelse. Den store, jævne, brede Befolkning her i Landet ønsker ikke at leve luksuøst — den ønsker at leve jævnt, sparsommeligt og fornuftigt —, men jeg siger til det ærede Medlem, den ønsker heller ikke at leve asketisk. Den jævne Mand her i Landet vil leve, ligesom andre lever, og han vil ogsaa efterhaanden højne sine Behageligheder. Han vil kunne tage sig et Glas Øl, kunne ryge sig en Pipe Tobak, kunne bruge Sukker i passende Maal i sin daglige Husholdning, det vil han og hans Kone og Børn; de vil ikke leve asketisk, men de vil heller ikke leve luksuøst. Men ved store indirekte Skatter, ved store Told- og Forbrugsskatter tvinger vi Levefoden ned for den store almindelige Befolkning, og naar de saa ikke vil lade sig drive ned paa det laveste Eksistensminimum, ja saa bliver der ikke saa meget tilovers, at de kan sætte i Spare-